

АНДРЕЯ ИЛИЕВ
ДОБРОВОЛЕЦ ПОЛЗВА
БАСТУН НЕ ПО
ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ

chitanka.info

Едно време имаше ДОТ. Преведено на български, ще рече Доброволни отряди на трудещите се. Ех, и трите думи вече не са в употреба... Българинът какво прави сега доброволно? Какво е това отряди? Ни партизански, ни пионерски ги има вече. А за трудещи се...

Та бях член на ДОТ на младини. Сложа нова риза след работа, надяна една червена лента на лявата ръка. И едни ми ти жълти букви греят на червения фон... И по улиците. Ние сме двама, в средата милиционер. Вървим наперени, ученички ни гледат с разпърхани сърца, а младежи — със завист и респект...

Ех, младост! Сега си давам сметка, че девойките не са почервенявали за червената ми лента с жълти букви... Ама аз се отклоних... Да ти кажа каква лоша шега ми изигра ДОТ-миналото.

Всеки ден правя една обиколка. Накратко — пригаждам байпасите на сърцето към света. Имам си спирки. Пред „Билла“-та, в градинката преди светофара и на спирката на шестицата. Уф... на нея стана фала, да.

Та седя най-вдясно и гледам, че иде пустата. Спря далече, почти двайсет метра от знака за спирка. Това е нарушение, да знаеш... Добре, де — за ДОТ-а... Хората се качиха. Обаче оня каруцар не тръгва. Гледам — срещу него тича циганин с голяма чанта. Ама голяма, ей! Аха! А след него не по-малко запенен се носи полицай. С дясната ръка на кобура на пистолета!

Колко съм гонил като член на ДОТ тия от египетското племе... И съм ги хващал, щото бях млад и без байпаси! Един преди двайсет години... Добре, няма да се отклонявам.

Това, дотаджийското ми съзнание, ми изигра лоша шега. Мисля си — ясно! Мангальт е краднал и служителят на реда го преследва. Какво трябва да направи един порядъчен гражданин, особено ако е минал през стоманените редици на ДОТ и гимназистки са се просълзвали от юнашкия му вид?... Правилно: да окаже помощ на органите на реда.

Е, да се изправя срещу престъпника гръд в гръд... Късно ми е. Ще ми се скъсат байпасите, като женски жартиери ще се скъсат. Да викна на оня дървеняк, шофьора, да затвори вратите — едва ли ще ме послуша. Те са бамбашка — Сталин не можа да ги оправи...

Справих се с подръчни средства... Как? Като се изравни с мен цигането, мушнах бастуна между краката му и той се заби с лице в

тprotoара. Сигурно направи дупка в плочките, гадът му с гад. Чантата се оказа с отворен цип и цялата спирка се покри с червено — била пълна с череши.

— Хак ти е! — рекох със стиснати устни. — Що крадеш труда на хората?

Полицаят наближи на няколко крачки, но вместо да спре и му сложи белезници, продължи да тича към тролейбуса. Спря пред вратата раздвоен, мерна ми един поглед, пълен с укор и се качи. Общественото превозно средство потегли плавно...

Циганинът се надигна бавно. От носа му течеше кръв. Огледа разпиления плод, после чантата в ръката си и побеснял я тресна на плочките.

Аз... — започнах, стиснал с дясната ръка лявата си гръд с надежда, че ще спра късането на байпасите. — Аз ще ти помогна да съберем черешите...

Оттогава, да знаеш, намразих тая главобълсканица от празни думи ДОТ...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.